

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 218.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939004240/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ter, jeg ikke kunde udholde – og *nu* kommer den og river mig bort fra Angeren, fra Haabet, fra Omvendelsen, der her i Livet kan frelse Synderen fra den evige Død. Saaledes tænkte jeg inat, og mit Hjerte var knuget til Jorden af Angst og Gru!»

»Tvivler du da om at han, der har opvakt de Døde paa Liigbaaren, kan frelse den døende Synder?» – Minona smilte saligt, idet hun svarede: »Jeg veed hvad De vil sige: Christus har selv sagt mig det inat, da jeg græd og bad om at han vilde give mig sit Ord paa at jeg *engang* skal see ham i Paradiset, naar Angeren har luttret mit Hjerte, naar Kjærligheden til ham har gjort mig ydmyg, som Røveren var. Da svarede han at han har elsket mig længe før jeg kjendte ham – ja selv dengang jeg gav mig Døden ivold – og at den Kjærlighed hvormed han har tilkjøbt sig alle angrende og bedrøvede Menneskesjele er stærkere end Døden. Han sagde» – vedblev hun, idet Taarerne strømmede med fornyet Magt – »at han vil tænke paa mig naar Døden standser mit Hjerteslag – og at jeg skal komme til ham i hans Rige!» Udmattet af Sindsbevægelsen, men med et livsaligt Udtryk af Fred og Glæde i sit Ansigt, sank hun tilbage paa Puden, og blev liggende stille med Franks Haand i sin.

Om Formiddagen kom Doctoren som sædvanligt. Han betragtede den Syge med undertrykt Bevægelse, og bad hende om at undgaae al Anstrengelse. Men hun rystede sagte paa Hovedet. »Jeg har føiet Dem saalænge!» svarede hun. »Idag maa De give efter for mig. Jeg er fri for Smerte, og kan uden stor Anstrengelse tale lidt – til Afsked – med alle mine Kjære. De veed jo at jeg dør – jeg veed det selv! – hvorfor maa jeg da ikke benytte denne Dag, som maaskee er den sidste, til at trøste mig ved den Kjærlighed, jeg har været velsignet med i Livet?» »I Guds Navn da – jeg nægter Dem intet!» svarede Doctoren sørgmodigt. Minona takkede ham, og tog kjærlig Afsked med den venlige gamle Mand, der som Alle der kjendte hende, tog hjertelig Deel i hendes Skjæbne.

Derefter bad hun Frank om at hente Viggo. – Han havde samlet al sin Fatning – Udbyttet af mange Dages og Nætters uophørlige Kamp – for ikke at forstyrre hendes sidste Øieblikke, og det var ikke alene den udvortes Selvbeherskelse, han havde vundet i denne svære Strid, det var den indre Klarhed, der vel mangfoldiggjør Smerten idet den belyses fra alle Sider, men tillige tvinger Sjælen